

Nekaj so mati dali v malin za božič, a drugo še hranive. Ko sve óni dan kruh pekli, povedali so mi mati, da še niso mesili beljaka, kar so pod to streho. Kaj ne, da je resničen prigovor, ki pravi: „Zrno do zrna — pogača.“

Mati je bila presrečna v krogu svojih otročičev. Zdaj je zrla z bleščim očesom na Marjetico, svojo pridno, razumno in ljubečo hčer, potem zopet na Tinčeta, razločno čitajočega sestrino pismo. Na jaslice je pogledala v kot; videla je Marijo, klečečo pred jasicami, kjer leži njeno dete. In materino srcé se je napolnilo z veselim ponosom in iz njenih oči je hitel hvaležen pogled k priprostim podobam presrečnih nebeščanov.

Jos. Gradčan.

—*—

Dobri otroci.

„prosim hočem svoje matere, da ti dadó še drug kos za tvojo bolno mater.“ — „Nè, nè, jaz tega kruha nočem jésti; preveč lep je, in ravno tega nesem bolnej materi,“ odgovori deček in solzé mu zaigrajo v očesih. — „Ali nisi lačen?“ vpraša ga Milka. — „To je, da sem lačen,“ odgovori deček, „ali moja mati je bolna.“

Vse to so slišali Milkina mati, ki so stali Milki za hrbtom pri odprtem oknu. Takój pokličejo ubozega dečka v hišo in mu dadó cel hlebček kruha in velik kos mrzle pečenke, rekoč: „na, to vzemi in nesi bolnej materi, ter pridi zopet, kadar boš lačen; a zdaj le jej kruh, ki ti ga je dala moja dobra hči Milka. Deček je pojédel kruh z veliko slastjó, a pečenko je spravil, da jo nese materi domóv.

Otroci, kako se vam dopade Milka, in kako beraški deček, ki je takó zeló ljubil svojo bolno mater?

I. T.

—*—